

İZİ SÜRÜLEN BİR HOKUS POKUS

FATMA TUTAK

Tutam tutam ayrılmış ak saçları önünde, tepesinde ve arkasında birleştirilmiş yaşlı şaman, yas tutmayı sürdüren delikanlının önünde dimdik durdu. Yaşından beklenmeyecek bir dinçlikle atından atlamış ve keskin bakışlarını belli belirsiz bir iz üzerinde sabitlemişti. Genç adamla aralarında büyük ve yayvanca bir ayak izi bulunuyordu. Ama o kadar. Bir çift değil yalnızca bir tane. Diğerinin yok oluşu oradaki herkesin malumu olduğu üzere asi çöl rüzgarının marifetiydi.

Delikanlı bir şamana bir ize bakıyordu. Yaşlı şaman bir zaman kıpırdanan dudaklarından dökülen sessiz duaları kendisinden boyca bir hayli uzun gencin yüzüne ve vücuduna üfledi. Ardından kırbasında kalan birkaç damla suyu bu ayak izinin üzerine serpti. Eğilip işaret parmağıyla biraz kum aldı ve parmağına yapışan kumları nöbetçinin tuttuğu meşalenin isiyile karıştırarak delikanlının alnına sürdü.

Böylelikle bir hafta kadar önce dünyasını değiştirmiş bir babanın yasını tutan tecrübesiz genç adam kabilenin yeni reisi ilan edildi. Alnındaki isli kumlar babasının ayak izinden alınmıştı. Bu ritüelin manası apaçık belliydi: Yolun, atalarının ve babanın yoludur. Ondan asla sapma. Çölde hayat şartları oldukça zordur. Başlıbozukların oluşturduğu eşkıya çeteleri zaman zaman kabile çadırlarına saldırır. Baskın, yağma, çapaçulluk eksik olmaz.

Böyle bir gecenin seherinde genç reis uykusuzluktan kızarmış gözlerle iz sürücülerini gözlüyor. Adamları ile geceden atlanmış, iz sürücülerini köpekleriyle önden göndermiş, amansız takipte. Akşamın geceye yeni ağdığı, el ayak çekildiği demlerde saldırmış it oğulları. Kendisinin ve adamlarının avda olduğu zamanı

kollamış haince. Tez elden ulaklar salınmış reise. Eşkıya saldırısı olduğu, it oğullarının çadırları yağma ettiği, ihtiyarları öldürüp genç kızları kaçırdığı, aralarında Ayca kızın da olduğu!...

Av dönüşü yapacakları şenlik ve şölen ile evleneceği nişanlısı, sevdiceği Ayca. Nasıl olur, bunu nasıl hangi cesaretle yaparlar akli almıyor. Çadırlar yağmalanmış, ihtiyarlar öldürülmüş, kızlar kaçırılmış ille yavuklusu, ille Ayca kız!

Çadırın içinde urganla birbirine bağlanmış yedi genç kız. Gözleri yerde. Fakat asla umutsuzluk ve korku yok o bakışlarda. Kapıya yakın bir yerde diğerleri gibi kollarından ve ayaklarından bağlanmış Ayca kız düşünceli. Boşluklarına gelmiş de tongaya düşmüşler. Yoksa kendilerini korumayı bilirler evvel Allah. Hınç, kızgınlık ve cesaretin yüreklerinden gözlerine yansıdığını görüyor. Aynı zihninden geçtiği gibi. Kendisinden gelecek bir işareti bekliyorlar.

Ara sıra pis sırtışlarda ağzı salyalı sarsak bir nöbetçi kapıdan içeri başını uzatıp yokluyor. Gecedeki beri başka gelen yok. Bu sarsak adamı haklamak hiç de zor olmasa gerek. Bakışları son kez içeri ağdığında yumuşak bir söyleyişle bileklerinin acıdığını ve ipi biraz gevşetmesini diliyor. Sersem kişi hemen oltaya geliyor ve yayvanlaşan sırtışıyla kıza yaklaşıyor. O an hepsi Ayca kızın bir tepişte yere serdiği adamın üzerine çullanıp kemerine asılı kamayı elde etmeyi başarıyorlar.

Ele geçirdikleri demir, örs, çekiç ve odunlarla önlerine çıkamı devirip dağa yöneliyorlar. Genç reis beklediği haber nihayet gelince atını dört nala kaldırıyor. Oraya vardığında ortalığın karışıklığı işkillendiriyor. Haramilerin reisi çadırında kızların kaçıp gittiğinden habersiz ganimetleri saymakla meşgul. Anlaşılan adamları kötü haberi henüz ver(e)memiş.

Genç reis kılıç ustalığını konuşturup dışarı çıkıyor. Karşısına çıkanlardan birkaçını biçip aman dileyenine kızları alıkoydukları yeri soruyor. Adam korkudan büyümüş gözlerle dağı işaret ediyor. Tutulmuş dilinden dökülemeyen birkaç söz nefesinin kesilmesinin de müsebbibi oluyor. Genç reis bütün çadırları dolaştıktan sonra anlıyor kızların orada olmadığını. Arkadan gelenlerle beraber bu kez atları dağa sürüyorlar.

Dağda kızlar kabiledede olduğundan daha serbest hareket edebiliyor. Orası öteden beri onların gizli bahçesi imiş. Gizli bahçede açan çiçekler gibi gülüp oynuyorlar. Ağaçlara küçük konakçıklar inşa etmişler. Kuş evleri asmışlar

sağa sola. Görülmemiş renkte billur sesli kuşlar şakımakta. Ormanın sunduğu leziz meyveler yanaklarını al al etmekte. Burada her biri bir marangoz, yapı ustası dahası maharetli birer zanaatkar. Tüm bunlara bir de sanatçı dokunuşu, incelik, letafet ve zarafet eklenince ortaya şahane manzaralar çıkıyor.

Dağın başında meşalelerle karşılanan bey oğlu ve adamları gördükleri karşısında şaşkın, dilleri lal olmuş bakıyorlar. Kızlardan biri zeytin ağcının her daim yeşil yapraklarından ördüğü tacı genç reisin başına koyuyor. Onu elinden tutup sedir, çınar, dişbudak ağaçlarının arasındaki yeşil patikadan geçirecek bir küçük köşkün önünde durduruyor. Köşkün kapısında Ayca Kız tüm güzelliğiyle kendisini beklemede.

Kırk gün kırk gecede değil hemen oracıkta birleşiyor elleri ve dahi hayatları. Gökten düşen elmalar bu kez evlada evlat, insana insan olduğu için kıymet verenlerin, bu dünyayı el birliğiyle güzelleştireceklerine inananların başına düşüyor, vesselam...

